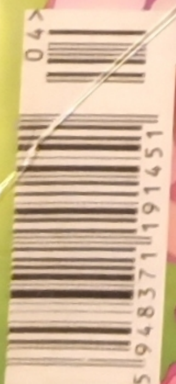
Director fondator: Mariana Brăescu

Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

5
2007

Se vinde doar împreună cu Cărticica de colorat!



CASA

Flori de măr

sumar

5
2007





Cărticica Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR ȘEF: arh. Mugur Kreiss
ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
REDACTOR: Manuela Covaleov
DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu
GROUP ADVERTISING DIRECTOR:
Mirela Iordache
ADVERTISING SALES MANAGER:
Andreea Enache
ABONAMENTE:
Raluca Marchitan
Tel.: 031.750.1000, fax: 314.46.54.
abonamente@burda.ro
www.burdadirect.ro
ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
http://www.casalux.ro
e-mail: dragamea@casalux
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102
TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

Publicație editată de CASA
Director fondator: Mariana Brăescu







Se vinde numai împreună cu Cărticica Draga mea pentru copii

Cărticica Draga mea de COLORAT

Ne jucăm și învățăm!






Colorăm și ne distrăm!

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI și **TESTE ȘI JOCURI PENTRU ȘCOLARI**



Basmobilul

Partea a VII-a

Motanul

Rezumatul episoadelor precedente

Radu şi Mihai, buni prieteni şi colegi în clasa a IV-a, călătoresc cu ajutorul unui aparat numit BASMOBIL în Lumea Basmelor. Acum tocmai au ajuns în mijlocul poveştii Hansel şi Gretel, de unde printr-o întâmplare nimeresc în Împărăţia Spiriduşilor din Adâncuri.

Împăratul bătu din palme şi un slujitor se apropie de el înclinându-se respectuos.

- Du-i pe musafirii mei în Sala de Oaspeţi, porunci el, şi ai grijă să fie îndestulaţi cu de toate! Ei vin de departe şi sunt osteniţi şi flămânzi, aşa că vezi să fie totul O.K.!

Băieţii tresăriră auzind "O.K." aici, în adâncul pământului, rostit de Împăratul Spiriduşilor. S-au uitat unul la altul şi s-au înţeles din priviri că aici, unde vrăjitoarea avea mătură 4 ori 4, Păcală alerga cu uşa în spate şi motanul vorbea, nu trebuie să-i mai mire nimic... Aşa că după ce-l salutară ceremonios pe Împărat, se îndreptară spre Sala de Oaspeţi, conduşi de slujitorul care făcea plecăciuni după plecăciuni. Odată ajunşi acolo, Radu şi Mihai se instalară confortabil în jilţurile adânci.

- Cu ce doriţi să începeţi? întrebă slujitorul plecându-se adânc.









- Păi, o ciorbă de perişoare, începu Radu...

- Ştiţi, aici nu avem decât mâncăruri specifice, spuse slujitorul fără să-şi ridice ochii din pământ.

- Atunci adu-ne din astea... specifice, luă Radu iniţiativa, sub privirile amuzate ale lui Mihai.

- Prea bine, stimaţi oaspeţi, şi slujitorul dispăru prin uşa pe care scria cu litere de-o şchioapă: BUCĂTĂRIE.

- Continuu să nu mai înţeleg nimic, comentează Radu; aici toţi vorbesc o limbă pe care o înţelegem şi scriu cuvinte pe care le putem citi... Cum vezi treaba asta?

- Nu-ţi mai bate capul, îl linişteşte Mihai. E Lumea Basmelor şi a Poveştilor, ce vrei?

- Asta nu-i o explicaţie, insistă Radu.

- Dacă ar fi toate explicate, n-ar mai avea nici un haz, filozofă Mihai şi schimbă vorba. Mâncarea noastră nu mai vine?

- Mă duc să văd, zise Radu, şi fără să mai aştepte vreun comentariu, se ridică de la masă şi dispăru prin uşa bucătăriei. Aici Radu se trezeşte printre oale uriaşe ce dădeau în clocot, plite încinse pe care în tăvi de aramă se prăjeau nişte lucruri pe care nu le mai putea defini, mormane de ciuperci şi ierburi necunoscute, aburi şi fum; foarte mult fum, care mirosea a ulei încins.

Băiatul încercă să zărească pe cineva prin toată încâlceala aceea de vase şi oale, strecurându-se printre plitele încinse.

Într-un vas zări nişte râme. În altul nişte furnici bine rumenite. I se puse un nod în gât şi dădu să iasă, când prin fumăraie auzi nişte glasuri. Probabil slujitorul vorbea cu bucătarul.

- O să-i păcălească şi pe ăştia, cum face de obicei, se auzi un glas.

- Se foloseşte de ei, apoi îi face pastramă, răspunde al doilea glas. Niciodată Împăratul ăsta n-a făcut un bine, aşa, gratis... Are nevoie de băieţii ăştia ca să pună mâna pe Degeţica. Cel puţin aşa am auzit... Şi pe urmă, pastramă!

- Hai, nu mă mai ţine de vorbă că trebuie să-i servesc. Dă-mi două ciorbe de licurici. Să fie cât mai strălucitoare, că ăsta-i felul de bază. Şi pe urmă...

Radu nu mai aşteptă să audă şi felul doi, căci oricum îi trecuse foamea la auzul bucatelor şi nici nu mai dorea să vadă cum arată ciorba de licurici dreasă probabil cu ouă de libelulă. Se repezi bâjbâind spre uşă şi fără multe explicaţii îi şopti lui Mihai, care aştepta gânditor, felul întâi:

- Hai repede, să fugim!
- Nu mai mâncăm? se miră Mihai. E prima oară când te văd renunțând la o masă bună.
- Să crezi tu că-i bună! S-o ștergem mai repede până nu ajungem pastramă! strigă Radu speriat.
- Chiar nu-nțeleg nimic, se miră Mihai. Tu ai mâncat ceva otrăvitor? Dar nu mai așteptă răspunsul și îl urmă pe Radu, care se arăta nespus de grăbit.
- Hai, repede... repede! Îți explic eu mai târziu. E pericol mare și nu trebuie să mai rămânem aici nici măcar o secundă, se precipită Radu.
Mihai nu mai întrebă nimic și îl urmă cuminte.
Au alergat așa o vreme prin coridoarele goale, din tavanul cărora se prelingeau picături de apă sau răsăreau vârfurile unor rădăcini, sau prin altele căptușite cu mușchi fosforescent, până dădură de-o rază de lumină ce pătrundea de undeva de sus. S-au cățărat cu mare efort printr-un coridor strâmt și abrupt până când, în sfârșit, au dat cu ochii de lumina zilei, de iarba verde și florile colorate.
Clipind des din cauza luminii, se adăpostiră gâfâind la umbra unui mac.
- Ei, acum poți să-mi explici despre ce e vorba? întrebă Mihai după ce-și mai trase sufletul.
- Ei bine, Împăratul nostru nu intenționa nici o clipă să ne ajute să recuperăm BASMOBILUL. Voia să se folosească de noi ca s-o găsim pe Degețica și apoi să ne facă pastramă. Cică așa-i obiceiul pe la ei. Asta dacă am înțeles eu bine și n-a fost o figură de stil.
- Măi, da' ce elevat vorbești... Auzi "figură de stil", râse Mihai.
- Nu râde, Împăratul ăsta-i nebun! strigă Radu indignat. Pastramă sau ne-pastramă, oricum era de rău.
- Și unde ai aflat toate astea, în bucătărie? se miră Mihai.
- Da! Din bucătărie, confirmă Radu. Vorbea bucătarul cu slujitorul care ne însoțise. Cât despre mâncăruri, mai bine nici nu-mi amintesc. Te rog să nu mă întrebi nimic, adăugă el văzând că Mihai deschide gura să afle ce-i cu mâncarea.

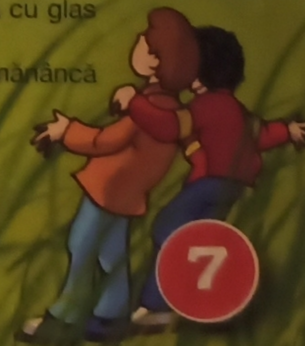




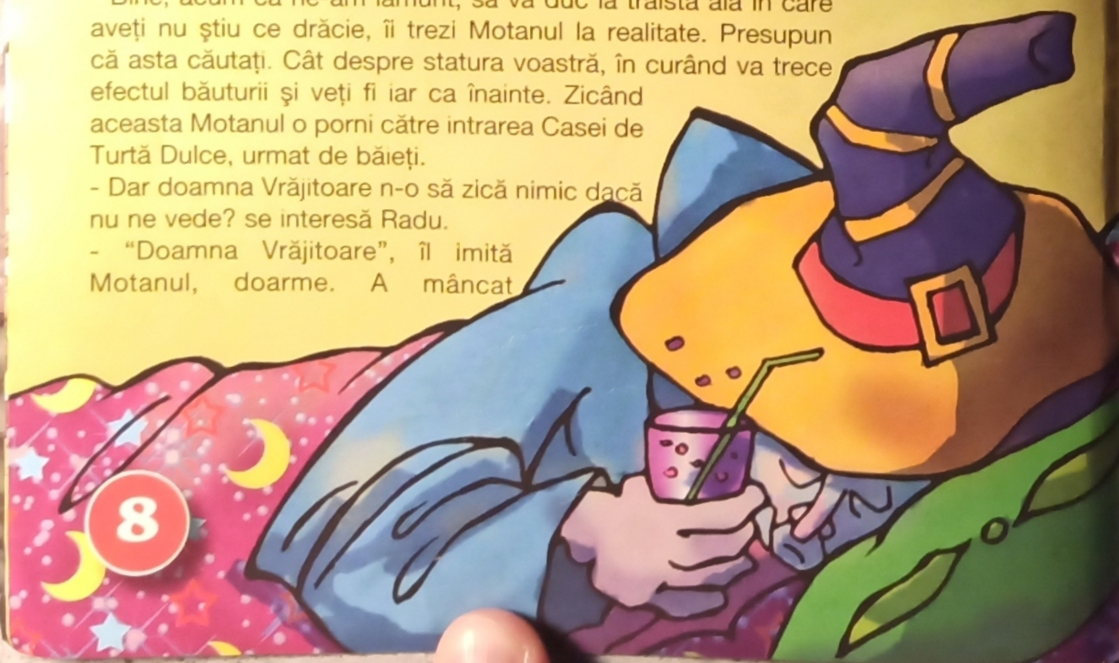
- Bine, atunci să rezumăm, încearcă Mihai să pună ordine în discuție. Combinația cu Împăratul nebun, așa cum îi spui tu, s-a terminat. Acum ce facem cu BASMOBILUL? Cum îl recuperăm din Casa de Turtă Dulce?
- Mergem acolo! spuse Radu hotărât. Dacă ajungem la el, îl punem în mișcare și mari sau mici, tot ajungem în altă parte!
- La Casă nu putem merge, spuse Mihai gânditor, cel puțin atâta timp cât suntem așa pitici. N-o să facem nici trei pași și o să ne mănânce Motanul cel negru.
- Mai bine Motanul, decât Împăratul! decretează Radu. Mi se pare mult mai normal.
- Ți se pare normal să te mănânce un motan? se miră Mihai.
- Știu și eu?... De fapt nu vreau să ne mănânce nimeni, că n-am venit aici să fim mâncați. Facem și noi o excursie cu BASMOBILUL și tot timpul se întâmplă câte o nenorocire... Să știi că m-am săturat de excursia asta! Vreau acasă! Vreau o ciorbă de perișoare... Aici Radu se oprește din turuială; de fapt nu mai vreau nici o ciorbă, nu mai vreau nimic de mâncare! N-o să mai mănânc toată viața!
- Ei, potolește-te! Se pare că te-a șocat rău ce-ai văzut în bucătăria Împăratului, încercă Mihai să-l liniștească. Mai bine să ne gândim cum recuperăm BASMOBILUL și apoi vedem noi ce facem. Hai, respiră adânc și nu-ți mai aminti de lucruri urâte...
După un timp Radu își reveni la starea lui normală, adică vesel și optimist.
- Dacă-ai fi trecut prin ce-am trecut eu, nu ți-ar fi plăcut. Noroc că-mi trece repede. Cât despre faptul c-am zis că nu mai mănânc niciodată, cred că m-am cam pripit, zâmbi el pentru prima dată de când fugiseră din Împărăția Adâncurilor.
- Așa te vreau! și Mihai îl bătu prietenește pe umăr. Hai să studiem problema cu BASMOBILUL.



Și cei doi, strecurându-se printre firele înalte de iarbă, se apropiară tiptil de Casa de Turtă Dulce.
Erau foarte aproape de intrare, când după o tufă apare Motanul cel Negru, ce-i privea cu sclipiri ucigașe în ochi. Cel puțin așa li s-a părut băieților, care rămăseseră împietriți de spaimă.
Motanul se apropie cu pași neauziți.
Cei doi se iau în brațe și închid ochii crezând că le-a venit sfârșitul. Radu murmură cu glas tremurat:
- Până la urmă tot ne mănâncă cineva...



- Cine să vă mănânce? se auzi glasul Motanului. Eu în nici un caz, că sunt vegetarian. Poate Împăratul Spiridușilor din Adâncuri, care am auzit că are gusturi cam ciudate. Aici, la suprafață, nu mănâncă nimeni pe nimeni.
Băieții deschiseră ochii privind cu uimire la Motanul mare și negru ce-i urmărea amuzat.
- Dar Vrăjitoarea? îndrăzni Mihai.
- Nici Vrăjitoarea. E doar o poveste, așa ca o piesă de teatru. A fost spusă într-un fel și acum trebuie să se desfășoare așa cum a vrut autorul. Sau... aproape, așa... explică Motanul, în timp ce băieții începeau să se liniștească. De exemplu, eu, continuă Motanul, i-am spus Vrăjitoarei să vă micșoreze ca să vă mănânc. N-am avut niciodată gândul ăsta. De fapt, nu voiam să încurcați povestea, căci Vrăjitoarea e bătrână și cam uitucă și dacă s-ar fi trezit cu patru copii odată, cine știe ce încurcătură ar fi făcut. Eu sunt aici să am grijă ca totul să meargă bine...
- Adică, până la urmă, Hansel și Gretel or s-o prăjească pe stăpâna ta?... Scuzați, a dumneavoastră, îndrăzni Mihai să vorbească.
- Nici vorbă! Motanul începu să râdă (mă rog, așa cum poate râde un motan). V-am explicat, totul e ca într-o piesă de teatru.
- Și cuptorul? se miră Radu. N-o aruncă în cuptor pe babă..., pardon, pe doamna Vrăjitoare?
- O aruncă, dar acolo nu e foc. Sunt doar niște becuri colorate, ca totul să pară adevărat. După care merg cu toții, mănâncă dulceață de mure și beau limonadă.
- Adică bab..., doamna Vrăjitoare cu Hansel și Gretel? vrea Radu să se lămurească cine erau aceia care "merg cu toți".
- Bineînțeles! și motanul râse din nou,(atât cât poate râde un motan).
Mihai și Radu căzură pe gânduri.
- Și noi câte griji ne-am făcut..., murmură Mihai.
- Bine, acum că ne-am lămurit, să vă duc la traista aia în care aveți nu știu ce drăcie, îi trezi Motanul la realitate. Presupun că asta căutați. Cât despre statura voastră, în curând va trece efectul băuturii și veți fi iar ca înainte. Zicând aceasta Motanul o porni către intrarea Casei de Turtă Dulce, urmat de băieți.
- Dar doamna Vrăjitoare n-o să zică nimic dacă nu ne vede? se interesă Radu.
- "Doamna Vrăjitoare", îl imită Motanul, doarme. A mâncat



împreună cu Hansel și Gretel, apoi a băut suc de afine și asta o cam amețește, nu știu cum, că nu are alcool, și acum doarme dusă.
- Și dumneavoastră de ce ne ajutați? întrebă Radu.
- Pentru că vreau să vă văd plecați odată de-aici, să nu mai încurcați povestea și să nu-mi mai dați bătaie de cap, mărturisi Motanul.
Băieții nu mai spuseră nimic, considerându-se oarecum vinovați și îl urmară în liniște pe Motan.
Într-un colț al bucătăriei zăriră traista cu BASMOBILUL.
Motanul se oprise în ușă și îi supraveghea din priviri.
- Mai ai instrucțiunile? întrebă Radu.
Mihai îl privi cu reproș și din buzunarul interior al hainei scoase hârtia cu pricina.
- Astea nu se pierd niciodată și, culmea, s-au micșorat o dată cu mine, se miră el.
- Stai așa! exclamă Radu.
Mihai și Motanul tresăriră.
- Ce s-a mai întâmplat?
- Cu Degețica cum rămâne? răspunde Radu cu o altă întrebare.
- Ce-i cu Degețica? întrebară în cor Mihai și Motanul.
- N-o putem lăsa așa. Trebuie s-o salvăm din labele Broscoiului, explică Radu.
- Păi, conform poveștii, o salvează un păstrăv, un fluturaș și așa mai departe, zise Motanul îngrijorat că cei doi nu mai pleacă.
- Și dacă o găsește ciudatul de Împărat? Ei, ce ziceți? le puse Mihai problema.
Radu îl privi nehotărât în timp ce coada Motanului începuse să tremure de enervare.
- Și ce propui să facem?
Mihai începu să explice cu răbdare:
- Mergem, o luăm pe Degețica de la Broscoi, o aducem aici și toți trei, cu ajutorul BASMOBILULUI, ajungem în Ținutul Elfilor, acolo unde până la urmă trebuie să ajungă. O scutim și de o grămadă de neajunsuri, cum ar fi treaba cu cârtița sau mai știu eu ce...
- Și crezi că Broscoiul o să renunțe așa, pur și simplu, la Degețica? intră în vorbă și Motanul. După cum știu eu, vrea s-o dea de nevastă fiului său.



- Nu ştiu! Vedem la faţa locului, hotărî Mihai.
- Merg şi eu cu voi, cu toate că mi-e frică de apă. Tot n-am nici o treabă pe-aici. Urcaţi-vă pe spatele meu, că aşa pe jos, prin iarba asta, nu mai ajungeţi niciodată.
- Staţi, am o idee mai bună! sări Radu. Activăm BASMOBILUL, ajungem la ţanc, speriem Broscoiul, o luăm pe Degeţica şi apoi o putem duce unde vrea ea; acasă, în Ţinutul Elfilor sau în altă poveste dacă va dori.
- În altă poveste nu se poate! rosti Motanul. Pe urmă iar se fac încurcături. De asta am zis că e mai bine să plecaţi cât mai repede din povestea asta...
Mihai zâmbi.
- Are dreptate domnul Motan.
- Mă numesc Filip, îl întrerupse Motanul.
- Are dreptate domnul Filip, reluă Mihai. Hai, citeşte bine instrucţiunile alea. Să vedem cum facem cu BASMOBILUL. Trebuie reglat foarte fin ca să ajungem exact în momentul în care a fost răpită Degeţica.
Sub privirile curioase ale Motanului, cei doi au început să meşterească la BASMOBIL. Ledurile au început să pâlpâie, nişte ecrane s-au luminat şi apoi au dispărut toţi într-un vârtej, lăsându-l pe domnul Filip să se strângă de pe jos, zbârlit şi năucit de sperietură.
În acelaşi timp Broscoiul, speriat şi el de apariţia neaşteptată a BASMOBILULUI împreună cu cei doi băieţi, uită de Degeţica şi o ia la goană (vă închipuiţi cum goneşte un broscoi...).
Degeţica fuge către cei doi, care o ajută să se urce pe BASMOBIL.
- Activează-l! strigă Mihai.
- Nu ştiu ce are, nu vrea să pornească, se văicăreşte Radu.
- Porneşte-l odată că îşi revine Broscoiul din uluială şi uite ce mare e..., cât o casă! Ăsta dacă pune mâna pe noi...

Va urma

Luminiţa Toia





Grădiniţa

Poezie trimisă de **Rodica Frent**, educatoare
Grădiniţa nr. 5, localitatea Dej, judeţul Cluj

Casă mare, luminoasă
Este grădiniţa noastră.
De mama când mă despart
Nu ştiu, nu ştiu ce să fac.

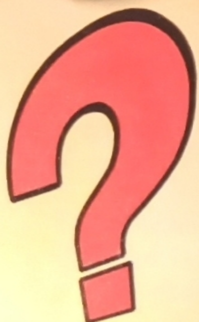
Stau puţin şi mă gândesc,
În grupă sfios păşesc;
M-aşteaptă colegii mei
Să mă joc şi eu cu ei.

O! Jocul m-a acaparat
Şi de mama... am uitat.





O întâmplare hazlie





Gâsculița noastră, Mia,
Mândră-și poartă pălăria
Din paie și flori făcută
Și cu iarbă multă, multă.



Acum șade nemișcată
Toată lumea să o vadă.
Măgarul cel mic, Matei,
Văzând pălăria ei



Se repede pofticios
Către prânzul cel gustos.
(Măgarul Matei nu știe
Că mănâncă-o pălărie!)

Gâsca fuge speriată.
Pălăria e salvată!
Matei e nedumerit
Cum de iarba a fugit?



În curte cu mic cu mare
Fac haz de-astă
întâmplare.
Gâsca Mia și Matei
Râd împreună cu ei.

M.C.



Găina și puiul

Poezie trimisă de ed. **Georgeta Şuşu**, Grădinița nr. 47, Brăila



Pe cărarea din grădină
Legănat merge-o găină.
Se opreşte, iar porneşte
Şi încet cotcodăceşte.

Este mândră - mândră tare
Că din oul ei cel mare
Ce cuminte-a fost clocit
Un pui galben a ieşit.

Și tot strigă prin grădină:
-Eu sunt puiul de găină!





Joc matematic



În oraş **patru** pisici
Se-ntâlnesc cu alte **cinci**.
Pentru că e zi cu soare
Pleacă-n oraş la plimbare.
Două spun: „- Am obosit!"
Şi pe-o bancă s-au oprit.
Restul urcă în tramvai.
Câte sunt? Spune tu! Hai!







Furnica cea harnică

Poezie trimisă de prof. **Iulia Pârvu**, localitatea Titu, județul Dâmbovița

Copile, tu vezi furnica?
Nu stă toată ziulica.
Vara-ntreagă cară, cară
De mâncare în cămară.

Harnică şi gospodină,
Duce boabe de făină
Şi le aşază frumos
Pentru timpul friguros.

Fie iarna cât de grea,
Are zilnic ce mânca
Şi trăieşte fără teamă
Că rămâne fără hrană.

Fii şi tu la fel ca ea
Şi de toate vei avea,
Pune mâna şi învață
Să fii fericit în viață!

...zale de la un lanț, o sticlă de plastic și chiar niște cioburi de oglindă. ...stea se vedeau din mormanul adunat în cuib. Se zvonise chiar că avea un inel cu o piatră prețioasă, pe care îl "găsise" la marginea satului, acolo ...de poposise pentru o vreme un circ ambulant, dar nimeni nu văzuse acel ... și noi credem că-i doar o legendă.

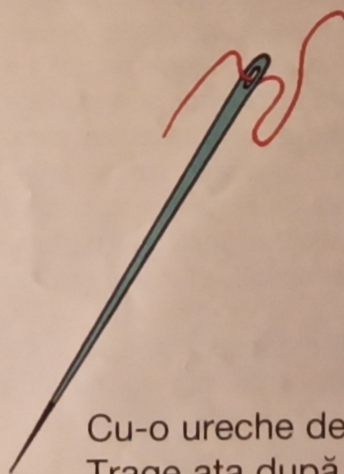
...r să nu ne îndepărtăm de la subiect; Matilda zbura deasupra satului doar, ...ar o mai găsi ceva cu care să-și completeze colecția ei de ciudățenii.

... într-adevăr zări în spatele unei case un fier de călcat care zăcea acolo ...tricat de cine știe când și pe care nimeni nu-l mai putuse repara.

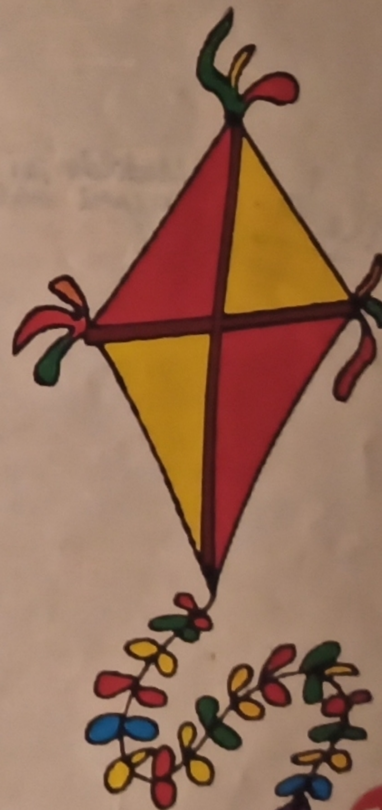
Matilda nu se gândi prea mult. Din văzduh se repezi și înșfăcă fierul care încă mai păstra urme de metal nichelat, de pe vremea când era nou.

Dar căratul lui în zbor se dovedise a nu fi treabă prea ușoară. Fierul era greu, mai greu decât oricare alt obiect pe care Matilda îl dusese în ... ei tixit de vechituri.

S-a opintit din greu până a ajuns și, dacă ...



Cu-o ureche de oțel
Trage ața după el.



Pasăre ce iute zboară
Dacă-i vânt și-o tragi de sfoară.



Bondărelul

de **Luminița Toia**

Soarele se-nalță mândru
Ca un prinț ce străluceşte.
De pe perna ta călduță,
Hai, bondare, te trezeşte!

Iată mugurii se crapă
Frunza verde vezi cum creşte
Toți se bucură-n poiană
Hai, bondare, te trezeşte!

Norii veseli se alungă,
Vântul parcă le şopteşte.
Adierea este caldă,
Hai, bondare, te trezeşte!

Toate gâzele aleargă,
Au o treabă şi, fireşte,
Îl ațâță fiecare:
Hai, bondare, te trezeşte!

De atâta hărmălaie
Care nemiloasă creşte,
De pe perna lui călduță,
Bondărelul se trezeşte.





Flori de măr



Baba Iarna era furioasă! Primăvara asta venise prea devreme şi Baba era învăţată să stăpânească pământul dincolo de graniţele anotimpurilor.

Dar anul acesta, frumoasa Primăvară s-a hotărât şi a luat în stăpânire natura, aşa cum îi era sorocul, la începutul lunii Martie. Încet, încet au apărut ghioceii, primii muguri, frunze proaspete pe ramuri şi în sfârşit au înflorit şi pomii. Dintre toţi cei mai frumoşi erau merii cu florile lor albe şi roz, cu parfum ce cheamă albinele, de-abia trezite din somnul lor de peste iarnă, să culeagă polenul şi nectarul...

Era deja începutul lunii Mai şi merii înfloriseră de aproape o lună. De aceea, Baba Iarna era furioasă, căci era învăţată să întârzie mereu când venea vorba să-i lase locul Primăverii şi acum, deşi nu mai avea putere, voia neapărat să se răzbune. Aşa că se duse într-un suflet la Moş Viscol. Acesta deja dormea dus, obosit de cât suflase peste iarnă şi cu nici un chip nu l-a putut trezi. Alergă atunci la Moş Ger, dar nici acesta nu mai putea fi trezit din lungu-i somn. Singura speranţă îi rămase la Moş Crivăţ. Acesta lenevea mulţumit că îşi terminase slujba de peste iarnă şi că nu mai avea de lucru decât peste un an.

- Ce faci? Stai şi trândăveşti? îl certă Baba Iarna.

- Ce-ai vrea să fac? Vremea noastră a trecut, acum e Primăvara, mormăi plictisit Moş Crivăţ.

- Vreau să mă răzbun pe Primăvară! strigă furioasă Baba Iarna. A venit taman la soroc şi nu mi-a mai lăsat timp să mai fac ceva stricăciuni!

- Mai bine mergi şi te odihneşte, o sfătui Moş Crivăţ.

- Ba te rog să mă ajuţi! nu se lăsă Baba. Suflă şi tu un pic peste toată verdeaţa şi florile astea ce-au năpădit livezile şi grădinile. Hai să stricăm socotelile nesuferitei de Primăvară!

- Nu mai am putere să suflu cine ştie ce, încercă să scape Moş Crivăţ.

- Măcar o răsuflare îngheţată, ceva, se rugă Baba Iarna. Distruge florile astea ce-mi stau ca nişte ghimpi în ochi. Hai, mişcă-te şi tu puţin şi uită-te la merii care au înflorit! Arată mai bine decât zăpada mea! adăugă ea înciudată şi invidioasă.

Moş Crivăţ se urni cu greu şi urmând-o pe Baba Iarna se întoarse în ţinuturile unde venise Primăvara.

Într-adevăr pomii înfloriţi arătau minunat, iar merii mai frumoşi ca toţi.

Moş Crivăţ se încruntă:

- Răsuflare îngheţată nu mai am, dar putere să mai scutur florile cred că mai găsesc.

Şi Moş Crivăţ se opinti şi se puse pe suflat.

Se stârni o vijelie iar Baba Iarna sărea într-un picior de bucurie că se spulberă florile de pe ramuri.

- Ei, acum eşti mulţumită? o întrebă Moş Crivăţ. Florile s-au scuturat, aşa că mă pot întoarce la odihna mea.

Baba Iarna nici măcar nu-i mai mulţumi, căci bucuroasă şi fericită se întoarse val-vârtej la palatul ei de gheaţă.

Ceea ce nu ştiau nici Baba Iarna, nici Moş Crivăţ era că florile ajutate de vântul cald al Primăverii şi de albine prinseseră rod şi, chiar dacă au fost scuturate, pe codiţele lor au rămas nişte bobiţe mici ca nişte muguri, care la rândul lor s-au făcut mai mari, au devenit nişte mici merişoare care au crescut, s-au pârguit şi au devenit nişte mere roşii, minunate.

Şi Baba Iarna ar fi crăpat de ciudă dacă-ar fi văzut aşa ceva, dar nu a apucat, căci dormea încă atunci când Toamna i-a bătut în fereastră ca s-o anunţe că i-a venit vremea pe scara anotimpurilor.

- Hai, trezeşte-te Iarnă, căci eu mi-am îndeplinit menirea. Merele s-au copt şi acum tu trebuie să vii cu zăpadă şi câteodată chiar cu viscole şi ger, dar nu mai încerca să strici treaba altora! Şi pe tine copiii te plac atunci când eşti blândă şi acoperi dealurile cu zăpada pe care se dau cu săniuţele. Cu tine vin cele mai frumoase Sărbători, vin jucăriile şi brazii împodobiţi, vine Moş Crăciun. Fii bucuroasă că şi tu poţi înveseli sufletele oamenilor şi lasă în pace florile de măr, care în ciuda ta vor deveni întotdeauna mere roşii.

Luminiţa Toia

Portocala

de **Luminița Toia**



Pe masă-n sufragerie,
Pe-o tipsie, colorate,
Stau grămadă laolaltă,
Niște dulciuri minunate.

Toate fructele din piață.
Însă fără îndoială,
Mai frumoasă decât toate,
O imensă portocală.



Mișu, tot dându-i târcoale,
Își alungă îndoiala
Și s-a hotărât pe dată
Să mănânce portocala.

Dar ca s-o mănânce singur,
Fiindcă are-o surioară,
Mișu-nșfacă portocala
Și se-ascunde în cămară.

Curăță la ea de-o oră,
De-l apucă plictiseala
Și constată pân' la urmă,
Că-i de plastic portocala.

Melcul

de **Luminița Toia**

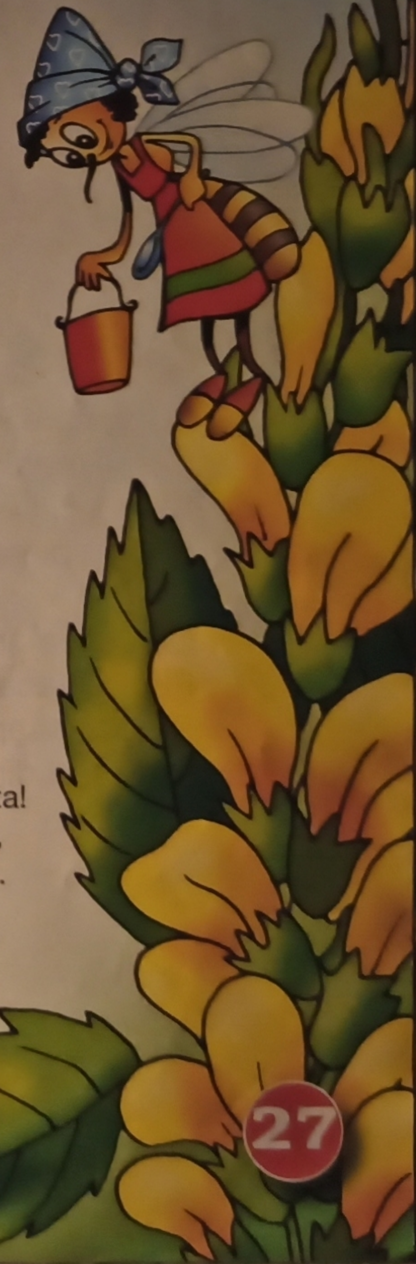
Printre firele de iarbă,
Care parcă-i stau în cale,
Târâind cu greu căsuța
Melcul se strecoar-agale...

Privind cu compătimire
De pe-o floare de sulfină,
În timp ce strângea polenul,
Îl întreabă o albină:

Melcule, de ce te chinui
Ca să cari o greutate?
Ce scofală e și asta;
Să mergi cu căsuța-n spate?

Nu-i mai bine laolaltă
Să trăiești în stup cu noi?
“Casa” asta ne ferește
Și de vânturi, și de ploi.

Melcul trece mai departe,
Gândind: "N-am ce discuta!
Eu îmi car căsuța-n spate,
Însă știu că-i doar a mea".







Stropitoarea

de **Luminița Toia**

A venit și primăvara
Caldă, plină de culoare
Și s-a pregătit fetița;
Și-a luat o stropitoare...

Căci va înflori grădina,
Veselă, scăldată-n soare.
Florile sunt însetate,
Bună e o stropitoare!

După care vine vara
Ce-și împrăștie dogoarea
Și atunci se dovedește
Cât de bună-i stropitoarea.

De aceea are grijă
Pentru fiecare floare
Să aducă apa vieții
Picurând din stropitoare.



E cam mare stropitoarea
Și cam grea când este plină,
Dar se bucură fetița
Când privește la grădină.

Sondaj

mai 2007

Părerea ta contează!

Am adus Cărticelei câteva schimbări. Vrem să îți cerem părerea despre ele. În plus, orice sugestie de-a ta e foarte importantă pentru noi. Doar vrem ca tu să ai lună de lună cea mai bună Cărticică!

La fiecare întrebare încercuiește răspunsurile care îți convin:

1. Îți place că acum există în revistă un mic capitol numit PENTRU CEI MAI MITITEI, dedicat copiilor până în 4 ani?
Da Nu

2. Sunt de ajuns 4 pagini pentru acest capitol, două cu poezii și două cu o poveste mititică? Da Nu

3. Dacă nu, ce altceva ai vrea să conțină aceste pagini?
....

4. Ai observat că și Cărticica de colorat s-a schimbat. Este bine dacă cei mititei au 6 pagini de colorat? Da Nu

TALON de fidelitate

5
2007

Decupează talonul acum și trimite-l pentru TOMBOLA DE CRĂCIUN!

Povestea icoanei care a umblat pe mare

(partea I)



S-a întâmplat pe la începutul secolului al 9-lea că unul din împărații Bizanțului a început o mare prigoană împotriva icoanelor şi a celor care se închinau la ele. Ce însemna, dragi copii, acest lucru? Însemna că soldații împăratului căutau prin toate casele icoanele cu Maica Domnului, cu Domnul Iisus Hristos sau cu sfinții, le luau cu de-a sila şi le dădeau foc. Pe cei care le ascundeau şi se închinau la ele îi băteau sau chiar îi omorau.

În acea vreme, trăiau într-un orăşel din Asia mică o văduvă foarte credincioasă împreună cu fiul ei. Ea avea o icoană mare şi frumoasă cu Maica Domnului la care se ruga şi se închina într-ascuns. O ținea la loc de cinste într-un paraclis (un mic lăcaş de rugăciune) pe care îl ridicase lângă casa ei.

Odată, în timp ce se ruga, soldații împăratului au zărit-o pe geam. I-au pus gând rău şi ce au făcut ei? S-au dus la ea şi au amenințat-o:

- Femeie, te-am văzut cum te închinai la icoana ta, nesocotind porunca împărătească. Nu te vom spune nimănui şi nu-ți vom lua icoana dacă ne dai mulți bani!

- Bine, am să vă dau cât cereți, dar lăsați-mă două zile ca să fac rost de ei, a spus ea.

Soldații s-au învoit, dar biata femeie s-a necăjit căci nu avea atâția bani. Se gândea, împreună cu fiul ei, cum să scape icoana de mânia împăratului căci bani, era limpede, nu aveau de unde da. S-au rugat ei o noapte întreagă în micul paraclis, iar a doua zi cu mare grijă au luat icoana şi au dus-o pe malul mării. Şi ce credeți, dragi copii, că au făcut? Au aruncat icoana în apa mării şi cu lacrimi în ochi s-au rugat Maicii Domnului:





"O, Preacurată Maică a lui Dumnezeu, iartă-ne că noi nu mai putem avea grijă de sfânta Ta icoană. De-acum poartă-i Tu de grijă şi nu lăsa să fie înghiţită de ape, iar pe noi scapă-ne de primejdia în care ne aflăm."
Spunând acestea ei s-au uitat cu teamă cum icoana a început să fie purtată de valuri în largul mării. Dar ce minune! Ea nu se scufunda şi nici nu plutea ca un lemn obişnuit. Stătea dreaptă, în picioare, ca şi cum ar fi fost sprijinită de ceva. Şi aşa, legănată de valuri ca o corabie mică, se tot ducea până ce nu au mai văzut-o. Văduva s-a întors acasă cu sufletul împăcat căci se vedea că icoana ei era ocrotită. În acea noapte, spre marea ei mângâiere, a văzut-o în vis pe Maica Domnului care i-a spus :
"Nu te mai necăji, femeie credincioasă, căci voi trimite icoana la o mânăstire mare unde va fi aşezată la loc de cinste. Oameni din toată lumea vor veni acolo şi i se vor închina cu mare evlavie. La această mânăstire va ajunge şi fiul tău, iar pe tine te voi chema la mine ca să-mi vezi chipul cu adevărat şi nu numai în icoană."
După o bucată de vreme, fiul femeii credincioase, luând binecuvântare de la maica sa, a plecat la mânăstire. El a ajuns în Grecia, pe un munte înconjurat în trei părţi de ape, pe care se zidiseră nenumărate mânăstiri. Poate aţi auzit şi voi, dragi copii, de Muntele Athos, numit şi Grădina Maicii Domnului, căci toţi locuitorii lui sunt monahi. Ei se roagă şi vieţuiesc în mânăstirile ridicate de sute de ani pe coasta mării. Printre ei a început să trăiască şi fiul văduvei, în mânăstirea numită Iviron, de pe malul mării. În scurt timp, el a ajuns să fie iubit de către toţi monahii pentru bunătatea şi viaţa lui smerită. Odată, după mulţi ani, el le-a povestit monahilor întâmplarea cu icoana pe care mama lui a lăsat-o în mare ca să nu fie distrusă de soldaţii împăratului. Aceştia s-au mirat de minunea petrecută şi au scris totul pe un manuscris pentru ca oamenii să-şi aducă aminte de această poveste. Aşa obişnuiau ei să facă totdeauna când auzeau vreo întâmplare sau faptă minunată din viaţa vreunui părinte.

Anii au trecut, mulţi, mulţi la rând. Monahul cel smerit se săvârşise din această viaţă. La fel şi toţi cei care auziseră de această poveste. Au trecut aproape 170 de ani de atunci şi nimeni nu ştia ce se petrecuse cu icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Până în momentul în care monahii mânăstirii au văzut departe, pe mare, un fel de stâlp de foc care ajungea până la cer. Era un semn de la Dumnezeu că acolo se afla icoana care umblase pe mare.

Ce s-a întâmplat mai departe cu icoana Maicii Domnului veţi afla, dragi copii, în numărul următor al revistei.

Repovestită de Cristina Manea



Învață o rugăciune!

Îngeraș, drag îngeraș

Îngeraş, drag îngeraş,
Cu aripi de fluturaş,
Mă-nsoţeşti noapte şi zi,
Despre mine totul ştii.

Sigur, Bunul Dumnezeu
A dorit să fii al meu,
De fac rău sau de fac bine,
Tot mereu să fii cu mine.

Dragul meu, drag îngeraş,
Cu aripi de fluturaş,
Că exişti Îi mulțumesc
Tatălui nostru Ceresc.

Trimisă de învățător
Veronica Manolache,
Scoala nr. 114,"Principesa Margareta",
Sector 5, Bucureşti